

Žena, Budapešť 2006

Igor Malijevský

15. 4. 1970 narozen v Praze

1988–1993 teoretická fyzika, MFF UK v Praze

a souběžně šest semestrů filosofie, FF UK v Praze

Redaktor Literárních novin, básník, publicista,
umělecký fotograf, od roku 2003 na volné noze.

Člen Svazmapu a hudební skupiny Hlinomazův apetit,
pravidelně spolupracuje s divadlem Archa a ČRo 3, Vltava.

Vystavuje od roku 1996, společně i sám,

je zastoupen ve významných sbírkách doma i ve světě,
získal ceny Czech Press Photo v letech 1999 a 2003.

Vydané knihy: Bělomorka /2003, Družba /2005,

The Signs /2006, Druhý den po konci světa /2013

Žije v Čelechovicích u Nového Strašecí.

www.malijevsky.com

/

www.galerie-sumperk.cz

Brána, Budapešť 2006

I G O R M A L I J E V S K Ý
F O T O G R A F I E

2. 4. – 4. 5. 2014

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 2. DUBNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ 13.00 DO 18.00 HODIN NA
ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Houpačka, Plasy 2002

„Něha vyžaduje soustředění.“ (2007)

Sudička, Paříž 2009

„Dnes dopoledne se mne zmocnila manažerská nervozita. Takový nejasný pocit přepracovanosti, celé řady věcí, které čekají na mne, až je vyřídím. Tak jsem si je pro jistotu zapsal na okraj papíru, abych na něco nezapomněl: zapsat báseň z autobusu, nakoupit víno, dopsat povídku, procházka s fotografováním, uklidit a ustlat Evě. Teprve když jsem po chvíli na svůj manažerský seznam nevěřičně zíral, uvědomil jsem si, že jsem zřejmě šťastný.“

(Paříž 2010)

Dítě a pes, Budapešť 2006

„Píšeš cosi o mlze. Já cosi sentimentálně odpovídám. Slova očesaná na holé znaky se odrážejí od družice. Není to zbabělé, nahrazovat jimi dočasně chybějící blízkost? Asi ano. Ta zbabělost ovšem plyne z nedorozumění, které by mohlo vzniknout z ticha. Málokdo si totiž dnes ticho vyloží jako výraz důvěry v hluboké a neotřesitelné spolubytí.“

(2010)

Orfeus, Praha 2011

„Jediný muž před obchodním domem se dívá do nebe, stojí, zvolna pozoruje let ptáků. Všichni ostatní spěchají s kořistí domů. Když jsem k němu došel, zjistil jsem, že močí do květináče.“

(Praha, někdy na počátku milénia)

„Dobrá fotografie musí zachycovat něco, co není vidět.“ (I.M.)

I v záplavě všem dostupných digitálních snímků a tisků trvá tu přísně rukodělná, černobílá fotografie v deseti kopiích; pak Igor její negativ zničí. Počtem a rozměrem vymezená, blíží se grafice. Je v ní znát podobně pomalý čas zrání a dotyku ruky. Strídmost v náznaku a v nedopovězení je jí vlastní. Někde už jen části věcí a těl vstupují do a vystupují z formátu, jako stíny na zdi, na kmeni stromu a zemi, v odhmotněné ne-přítomnosti zrcadlené ve sklech a jindy ukryté do obrazů odražených nebo kamsi přenesených, ve vrstvení a prolínání zaslechlých útržků vět příběhů dne. Jejich objektivem zachycená subjektivní vize, zahlédnutá pod závojem zjitřeného ticha v rozostřeném snu novoromantika, mísí se s civilní prostotou motivu.

Ryzí syrovost východu a svou duši venkovana nabízí západu, kde často vystavuje a potkává ji i tam. Rozpoznává sama sebe ve chvílích samoty dění za závěsem, za clonou šera, noční tmy a světla v tmách; v bezčasí všednodenních periferií měst, v paměti setřených vzkazů z oprýskaných zdí, opuštěných míst a zadních branek života, na hony vzdáleného i jenom náznaku okázalosti. Ať kdekoli, doma i na cestách, všude potvrzuje své souznění s Vladimírem Vysockým, s ruskou poezií, bytostně prostoupenou Jeseninovým steskem i osvobodivým smíchem Velemira Chlebnikova, až uhranutý krásou pomíjivosti: „ hosté přicházejí, a hned zase odejdou...“

Co ale v hloubi myslí trvá, jsou stopy účasti na zázraku bytí. Záblesky prchavých okamžiků a živých setkání v čiré svobodě tuláka bez hranic, „běguna“ Olgy Tokarczukové... blednoucí vzpomínky „dobrého přítele se špatnou pověstí“, básníka Igora Malijevského, vzájemně provázaným slovem a obrazem pozastavené, jsou jádrem jeho vyhraněné výpovědi...

Miroslav Koval

Kouzelník, Lisabon 2007

„Negativů je třeba se zbavovat, jakmile vydají svůj příběh. Ostře a nekompromisně, jako svědků tvého včerejšího dojetí. Zbav se jich dokud je čas, dokud jsi pánem své minulosti. Podstup ten očistný rituál, spal mosty a vykroč k dalšímu příběhu.“

(Čelechovice 2013)